

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa G. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700,00
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą

spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r. I PK 23/05, nie publ.).

Skarżący wskazał, że w sprawie niniejszej zachodzi potrzeba wykładni art. 160 § 1 i 2 k.p.a. w związku z art. 361 § 1 i 2 k.c. oraz w związku z art. 224 § 1 i 2 k.c. w kontekście oceny istnienia normalnego związku przyczynowego między szkodą w postaci pogorszenia nieruchomości, w szczególności budynków i budowli na niej posadowionych oraz wydaniem niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej (nacionalizacyjnej), w wypadku stwierdzenia jej nieważności i zwrócenia nieruchomości właścicielowi.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że w relacjach między właścicielem i posiadaczem samoistnym nie jest wykluczone - przy spełnieniu określonych warunków - powstanie, obok roszczeń mających oparcie w art. 224 i 225 k.c., również roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej

deliktem (zob. m.in. wyroki: z dnia 4 marca 2015 r., IV CSK 410/14 oraz z dnia 20 grudnia 2017 r., I CSK 180/17 - nie publ.), przy czym zakresy tych podstaw odpowiedzialność mogą się krzyżować (zob. wyrok z dnia 10 sierpnia 2017 r., I CSK 24/17 - nie publ.). Ocena wzajemnych relacji tych roszczeń może przedstawiać się różnie, w zależności od okoliczności konkretnego stanu faktycznego.

W sprawie niniejszej Sąd Apelacyjny uznał roszczenia powódki związane z pogorszeniem stanu parku, budynku i budowli za usprawiedliwione w płaszczyźnie odpowiedzialności deliktowej; zaznaczył jednak, że tak samo wypadłaby ocena tych roszczeń na podstawie przepisów o roszczeniach uzupełniających. Nawet więc uznanie - jak chce tego skarżący - za wyłącznie właściwą drugiej z wymienionych podstaw odpowiedzialności pozwanego nie byłoby wystarczające do skutecznego podważenia zaskarżonego wyroku. Wątpliwości skarżącego dotyczące wskazanych przepisów prawa materialnego nie mają zatem znaczenia dla oceny zasadności skargi kasacyjnej. Krytyczna ocena aktu subsumpcji dokonanego przez Sąd drugiej nie uzasadnia wystąpienia przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).